

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **Ing. Bc. P.N.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Vaňkem
sídlem Sokolská třída 936/21, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. října 2021, č. j. MSK 104317/2021, ve věci
přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Magistrát města Ostravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 9. 7. 2021 vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že *„dne 11. 1. 2021 v 10.45 hod. jako řidič s motorovým vozidlem tov. zn. Hyundai, RZ ...., v Ostravě, na kruhovém objezdu MÚK Rudná – 354 km dálnice D1 při jízdě vozidlem držel v pravé ruce mobilní telefon“*. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti rozhodnutí ze dne 9. 7. 2021 podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl za současného potvrzení odvoláním napadeného prvostupňového rozhodnutí.
3. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě dne 12. 10. 2021 včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému zpět k dalšímu řízení. Správním orgánům v první řadě vytkl, že neposoudily skutkový stav dostatečným způsobem, nepodařilo se jim zajistit dostatek důkazů pro rozhodnutí svědčících o jeho vině a dospěly k nesprávným skutkovým závěrům, ze kterých dovodily nesprávné právní závěry. Podle žalobce stojí výpověď svědka K. osamoceně v souhrnu dalších důkazů, které o jeho vině nic nevypovídají. V některých pasážích je jeho výpověď navíc natolik pochybná, že ji nelze považovat za důkaz dostatečně přesvědčivý o jeho vině. Správní orgány daly podle žalobce zcela nedůvodně přednost při hodnocení důkazů výpovědi policisty K., navíc žalovaný žalobci zcela protiprávně vyčítá, že své námitky vyjádřil až s odstupem času. Žalobce namítl nezákonnost takových úvah, protože bylo jeho právem se nevyjádřit a pokud svého práva vyjádřit se využil až později, nemůže mu to být kladeno k tíži a nelze z toho automaticky vyvozovat jeho nevěrohodnost. Z dokazování nevyplývá nic, co by mohlo zpochybnit věrohodnost žalobce a správní orgán neměl důvod uzavřít, že jeho verze o skutkovém stavu je nevěrohodná. Žalobce poukázal na některé nesrovnalosti ve výpovědi svědka K., konkrétně namítl, že policejní vozidlo jelo v levém pruhu, zatímco žalobce v pravém a pokud měl držet telefon v pravé ruce na pravém uchu, pak tento nemohl být vizuálně vůbec viditelný, protože by musel být logicky za jeho hlavou u pravého ucha z pohledu policejní hlídky, která jela po jeho levé straně. Policista tedy nemohl vidět, co drží v ruce a pokud vypověděl, že viděl, že drží telefon, nemohl hovořit pravdu. Vozidlo žalobce je navíc vyšší (tzv. SUV) a z místa řidiče vlevo jedoucího vozidla mohl svědek jen těžko vnímat, co se děje v jedoucím vozidle vpravo, které je vyšší a v němž má mít řidič v pravé ruce, tj. na odvrácené straně za hlavou, mobilní telefon. Žalobce přitom odmítl jako nepřijatelnou a zbytečnou úvahu žalovaného o tom, že mobilní telefony jsou natolik známou věcí a svým tvarem a vzhledem téměř univerzální. Zcela podstatnou roli pro zvážení (ne)věrohodnosti výpovědi svědka K. hraje podle žalobce otázka (ne)pořízení kamerového záznamu. V napadeném rozhodnutí se totiž uvádí, že kamerový záznam pořízen nebyl, zatímco svědek na dotaz zmocněnce žalobce uvedl, že kamerový záznam byl pořízen, ale pro oslnění je nečitelný a policista odpověděl, že sklo řidiče bylo oslněno a kamera vozidla řidiče nezaznamenala. O oslnění přitom nemohla být řeč, protože v daný den slunce nesvítilo a nemohlo tak dojít k situaci, že sklo vozidla řidiče bylo oslněno. Žalobce přitom předložil dvě fotografie z místa zastavení

vozidla, ze kterých vyplývá, že bylo zataženo a sklo vozidla nemohlo být v žádném případě osluněno.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný připustil, že obviněný z přestupku má právo uvádět skutečnosti na svoji obhajobu po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, ale správní orgán je oprávněn usuzovat na věrohodnost obhajoby obviněného i z toho hlediska, v jaké fázi řízení uvede svou vlastní skutkovou verzi reality. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce se na místě samém do oznámení přestupku písemně nevyjádřil a až následně začal tvrdit, že si držel u brady chladivý kapesník z důvodu bolesti zubů. Pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, pak by se nabízelo, aby žalobce na místě toto policistům sdělil, tento předmět jim názorně ukázal, aby tak jejich tvrzený omyl vyvrátil a uvedl své tvrzení o skutkovém ději do oznámení přestupku. Jestliže tento elementární úkon neučinil, lze o věrohodnosti jeho obhajoby s úspěchem pochybovat a taková obhajoba nemůže úspěšně zpochybnit výpověď svědka, o jehož věrohodnosti nevyvstaly důvodné pochybnosti. Žalovaný rovněž nespatřuje žádný rozpor v provedených důkazech ohledně odrazu světla. Z úředního záznamu ze dne 11. 1. 2021 vyplývá, že bylo zataženo s velmi dobrou viditelností a slunce tedy nesvítilo. I z předložených fotografií je přitom patrné, že odraz světla (nikoli přímo odraz slunce zakrytého mrakem) zabraňuje vidět do vozidla pod určitým úhlem.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl při jízdě autem (řízení vozidla) zastaven příslušníky Policie České republiky dne 11. 1. 2021 kolem 10.46 hodin na MÚK Rudná v Ostravě pro podezření ze spáchání přestupku. Podle oznámení o přestupku z téhož dne měl přestupek žalobce spočívat v tom, že „držel za jízdy telefon v pravé ruce u ucha“. Vyjádření žalobce na tomto oznámení uvedeno není a žalobce jej ani nepodepsal (v kolonce podpis osoby podezřelé ze spáchání přestupku je poznámka „odmítl podepsat“). Policista A. K. sepsal dne 11. 1. 2021 úřední záznam, ve kterém popsal jednání žalobce při přestupku a po něm. Žalobce měl podle tohoto popisu po zastavení vozidla nejprve uvést, že netelefonoval, protože špatně slyší, poté že má asi covid a když byl poučen o podstatě přestupku, tak uvedl, že netelefonoval, protože má ve vozidle handsfree. Při nahlédnutí do vozidla měl černý telefon položen na sedadle spolujezdce. Řidič nesouhlasil s příkazem na místě. V dalším záznamu (o dokumentaci přestupku) téhož policisty ze dne 22. 1. 2021 se uvádí, že přestupkové jednání nebylo zadokumentováno služební technikou (ruční kamera), jelikož celá věc se udála v časovém úseku cca 5 vteřin a spolujezdec nestihl kameru zapnout a nahrávat. Při stažení záznamu z kamery služebního vozidla (přední i zadní) nebylo z důvodu lomu paprsku světla o čelní sklo vozidla přestupce možno prokazatelně určit, zda řidič telefon držel nebo nedržel. Celá věc se udála na kruhovém objezdu MÚK Rudná, kde se nenacházejí žádná záznamová zařízení. Věc byla postoupena správnímu orgánu prvního stupně, který přípisem ze dne 26. 5. 2021 oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na 16. 6. 2021. Ústní jednání proběhlo dne 16. 6. 2021, zúčastnila se jej zmocněnkyně žalobce a byl při něm vyslechnut v procesním postavení svědka jeden ze zasahujících policistů, a to A.K. Svědek potvrdil, že při jízdě služebním vozidlem viděl, jak řidič držel za jízdy v ruce mobilní telefon a následně popsal jeho předjetí, zastavení a projednání přestupku na místě. Jednání viděl neztemnělým předním bočním sklem jejich vozidla a neztemnělým bočním sklem vozidla žalobce. Ve vozidle se nacházel pouze řidič, mobilní telefon držel u pravého ucha, svědek si je jistý, že se jednalo o mobilní telefon. K dotazu správního orgánu, zda své tvrzení může doložit

nějakou fotografií nebo videozáznamem svědek uvedl, že nemůže. K dotazu zmocněnkyně žalobce, proč nepoužili kamerový, či jiný záznam, svědek uvedl, že v dané době kamery v ruce nedrželi a k dalšímu dotazu zmocněnce „proč je v úředním záznamu uvedeno, že kamerový záznam byl pořízen, ale pro oslnění je nečitelný“ svědek uvedl, že sklo řidiče bylo oslněno, kamera vozidla osobu řidiče neviděla, ruční kameru nedrželi. Po ústním jednání se k věci vyjádřil žalobce písemně a uvedl, že sice vozidlo řídil, ale v ruce nedržel telefon, ale chladivý kapesník kvůli zanícení zubu (stolička 7). Kvůli pandemií způsobené COVID 19 trvalo delší dobu, než se dostal k zubaři na ošetření. Bolest zubů řešil několik dnů užíváním léků proti bolesti a přikládáním chladivého kapesníku, než byl proveden stomatologický zákrok. Lékaře navštívil několik dnů poté. Policisté již podle jeho názoru svá vyjádření nezmění, aby sebe sami nepoškodili. K vyjádření připojil poukaz k odbornému vyšetření ze dne 18. 1. 2021, podle kterého byl žalobce dne 18. 1. 2021 ošetřen s frakturou korunky zubu 7. Poté rozhodl správní orgán prvního stupně o vině žalobce a o podaném odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem. Žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvěřil obhajobě žalobce, jelikož má prokázáno, že za jízdy držel v ruce mobilní telefon, naopak uvěřil výpovědi svědka K. K věrohodnosti tvrzení žalobce nepřispívá podle žalovaného ani fakt, že se do oznámení přestupku obviněný nijak nevyjádřil s tím, že pokud by skutečně v ruce nedržel telefon, ale šlo o chladivý kapesník, pak je nepochopitelné, proč nevyužil možnosti se do tohoto oznámení s uvedeným obsahem vyjádřit. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013 č. j. 9 As 26/2012-29, podle kterého čím později od skutkové události účastník řízení dotváří skutkovou verzi průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší. K odvolacím námitkám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vyšší vozidlo žalobce nemění nic na tom, že policista mohl do tohoto vozidla vidět a v situaci, kdy se vozidla pohybovala, tak přestupkové jednání nebylo policistou zachyceno jen z jednoho úhlu pohledu, na rozdíl od kamery, která zachycuje vždy pouze určitou výseč, je člověk schopen zaregistrovat jedním okem více. O oslnění se poprvé zmínila zmocněnkyně žalobce, z úředního záznamu je zřejmé, že z důvodu lomu paprsku světla, nikoli slunce, záznam neprokazuje přestupek. Z fotografií doložených žalobcem, je zřejmé, že v inkriminovanou dobu bylo zataženo, nicméně tím není

6. Krajský soud v Ostravě nařídil k projednání věci ústní jednání. Žalobce při jednání setrval na svých námitkách, a to zejména pokud jde o zpochybňování výpovědi svědka K., počasí během zásahu (ve vztahu k údajnému oslnění), nepořízení, resp. neuchování záznamu a nevyfocení telefonu, který se měl podle policisty nacházet ve vozidle žalobce na sedadle, aniž by bylo zřejmé na kterém. Dále namítl, že k fotografiím nebylo přihlédnuto, protože je předložil do spisu opožděně a navrhl provedení důkazu výsledkem druhého ze zasahujících policistů.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 téhož zákona).

8. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
9. Úvodem považuje krajský soud za potřebné předeslat, že řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, ale jeho předmětem je posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí. Na věci nic nemění ani to, že se jedná o přezkum rozhodnutí ve věci správního trestání, který probíhá v tzv. plné jurisdikci (tj. v rovině skutkové i právní), protože i v takovém případě platí, že o přestupku rozhodují správní orgány, nikoli správní soud. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení soudním, ale v rámci vymezeném žalobními body posoudit, zda správní orgán řádně a úplně zjistil skutkový stav, zda nedošlo k porušení procesních práv účastníka nebo zda napadené rozhodnutí není z jiných důvodů v rozporu se zákonem.
10. V přezkoumávané věci uznaly správní orgány žalobce vinným, že jako řidič při jízdě motorovým vozidlem držel v pravé ruce mobilní telefon. Žalobce spáchání přestupku v průběhu celého řízení popíral. Jediným přímým důkazem o vině žalobce byla výpověď policisty a listinné důkazy, jejichž je tento policista původcem. Právě proti jeho výpovědi přitom směřovaly nosné žalobní námitky.
11. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je proto často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a situace, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a policisty, který přestupek projednával na místě samém, není v těchto případech nijak neobvyklá. Nejvyšší správní soud takovou důkazní situaci hodnotil opakovaně ve svých rozhodnutích, přičemž se vyjadřoval jak k nestrannosti policistů, tak k důkazní hodnotě jejich výpovědí (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na jeho webových stránkách www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud především opakovaně konstatoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak mimo jiné proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Věrohodnost a nestrannost policistů mohou snižovat především rozpory v jejich výpovědích, důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného, např. typicky zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek. Je také důležité zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016 č. j. 6 As 126/2015 - 42 nebo ze dne 23. 4. 2020 č. j. 8 As 142/2019 - 39). Uvedené závěry lze považovat za ustálené a ani krajský soud neshledal důvod postupovat v této věci jinak.
12. V přezkoumávané věci nevyšly najevo žádné konkrétní okolnosti, které by naznačovaly, že v případě žalobce zasahující policisté nepostupovali nezainteresovaně a

nestranně či naopak že by postupovali vůči žalobci šikanózně nebo přehnaně horlivě. Z námitek žalobce především nevyplývá, že by snad měli být policisté vůči němu zaujatí již při samotném zastavování auta a krajský soud nemá důvod pochybovat o tom, že policisté zastavili auto žalobce v subjektivním přesvědčení, že při řízení vozidla držel v pravé ruce mobilní telefon. S námitkami žalobce, podle kterých nemohli do vozidla vidět, protože jej předjížděli zleva a že automobil žalobce je vyšší (SUV), se již dostatečně vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (předposlední odstavec na straně 4). S jeho argumentací krajský soud souhlasí a nemá k ní co dalšího dodat, když ani žalobce nepřinesl v tomto směru v žalobě nic nového a v zásadě opakoval argumentaci ze správního řízení, se kterou se již žalovaný vypořádal. Pokud jde o další průběh po zastavení vozidla žalobce, tak v obecné rovině samozřejmě nelze vyloučit, že by chování žalobce po jeho zastavení (nesouhlas s přestupkem, námitky proti místu zastavení, nahrávání policistů) mohlo v některých případech ovlivnit následné jednání policistů, ale v projednávané věci nebylo nic takového zjištěno. Stejně tak mohou být zcela jistě legitimní polemiky nad tím, zda policisté zastavili žalobce na (ne)vhodném místě, zda měli lépe zaznamenat umístění mobilního telefonu, který se měl nacházet v žalobcově autě, případně zda měli uchovat kamerový záznam přes jeho nepoužitelnost, ale ani v těchto okolnostech krajský soud žádnou přímou souvislost s projednávaným případem nespatřuje.

13. Lze tedy uzavřít, že věrohodnost výpovědi svědka K. nebyla relevantně zpochybněna a ve spojení s listinnými důkazy byla dostačující k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném pro jeho právní kvalifikaci. Další dokazování ve věci nebylo potřebné, včetně výslechu druhého zasahujícího policisty, který považoval krajský soud za této situace za nadbytečný.
14. Uvedené platí také ve vztahu k možné záměně telefonu s jiným předmětem. Také v tomto směru považuje krajský soud závěry žalovaného za zcela dostačující, včetně úvahy, že „současné mobilní telefony jsou svým tvarem i vzhledem téměř univerzální, proto nelze mít za to, že by policisté mobilní telefon nebyli schopni poznat a zaměnili jej za jiný předmět.“ Na rozdíl od žalobce považuje krajský soud uvedenou úvahu za zcela přípustnou a logickou. Nejde zde přitom o nezaměnitelnost telefonu s jakýmkoliv jiným myslitelným předmětem, ale o jeho nezaměnitelnost s předmětem, u kterého lze rozumně předpokládat, že by jej řidič vozidla mohl mít v daný okamžik při řízení u pravého ucha, což možnost záměny značně snižuje. Nutno dodat, že uvedená úvaha byla vyslovena za situace, kdy žalobce podle obsahu správního spisu nesdělil policistům hned na místě, že při řízení držel v ruce chladivý kapesník kvůli zanícení zubu (případně jiný předmět, který by mohl být s telefonem teoreticky zaměněn), resp. že tuto skutečnost nezaznamenal do oznámení přestupku a sdělil ji správnímu orgánu až po ústním jednání. Žalobci přirozeně nikdo nebrání, aby se od počátku hájil tak, jak uzná za vhodné a uplatňoval námitky v jakékoliv fázi řízení, pokud však tak podstatnou okolnost týkající se skutku nesdělil hned na místě zasahujícím policistům a neuvedl do oznámení o přestupku, nelze správním orgánům vytýkat, že skutkové verzi žalobce v konfrontaci s výpovědí policisty neuvěřily. Krajský soud uvedený dílčí závěr správních orgánů sdílí a neshledal důvod k jeho korekci. Ostatně také v této části je rozhodnutí žalovaného v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek č.j. 9 As 26/2012-29 ze dne 28. 2. 2013).

15. Konečně jako nedůvodné vyhodnotil krajský soud námitky týkající se kamery a namítaného oslnění. V průběhu řízení bylo předně vysvětleno, že je třeba rozlišovat mezi tzv. ruční kamerou, kterou má k dispozici policista a která v rozhodný okamžik zapnuta nebyla a kamerou služebního vozidla, která zapnuta byla, ale podle policisty nebylo možné z důvodu údajného lomu paprsku světla o čelní sklo prokazatelně určit, zda řidič telefon držel nebo nedržel. Nejedná se tak o žádné rozpory v podkladech rozhodnutí. Za bezpředmětné pak krajský soud považuje polemiky týkající se „oslnění“. Za situace, kdy záznam pořízený kamerou služebního vozidla není součástí spisu, nelze určit, co přesně bylo na záznamu vidět, což však není podstatné, protože skutek byl prokázán jiným způsobem. Ostatně také touto námitkou se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval na stranách 4 a 5 [při vypořádání námítky ad 3)], a to včetně fotografií založených žalobcem (není tedy pravdou, že by k fotografiím nebylo z důvodu jejich opožděného dodání přihlédnuto) a s jeho závěrem se krajský soud ztotožňuje (zejména pokud jde o úvahu, že tím, že bylo zataženo, není vyloučena možnost, že k jakémusi oslnění skla vozidla obviněného paprskem světla došlo). Nebyl tak důvod doplňovat dokazování dotazem na Český meteorologický ústav ohledně stavu počasí a svitu slunce v rozhodný den, jak navrhoval žalobce.
16. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost rozhodnutí, ke kterým by měl přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 7. března 2022

JUDr. Martin Láníček
samosoudce